

Prázdniny v Telči – (po)bytem 8. – 16. srpna 2010

Část II. Kdysi veleúspěšný dětský soubor Poupata vyrostl, rozešel se a rozvedl, ale jeho členové zůstávají hudebně aktivní. A tak vedle Víti Troníčka, který kolem sebe vystavěl novou skupinu Marien, a několika vedlejších projektů "skončila" většina ostatních členů ve skupině **Pouta**

. Nyní z původního složení Poupat zůstal Radek Novák a Šárka Fuchsová, které doplňuje na kytaru a hlas Ivan Šmejda a na basu David Brom.

Pouta postavená zejména na melodických nápěvech a povětšinou romantických textech hrála svůj tradiční repertoár. Většina písniček má táhlý ráz, což může někomu vyhovovat, ale je to ke škodě koncertu i celkového projevu, zvláště když dynamičtější písničky umí, jak to předvedli například v převzaté skladbě *Opona* od skupiny Kantoři. Vedle nejvýraznějšího a pěkného ženského zpěvu vynikala i sóla mužská. Problém však nastával ve sborech, kdy zejména Ivan Šmejda měl neodolatelnou potřebu všechny ostatní překřičet. Protipólem, co do dynamiky obsahu i projevu zahrála na Kocouří scéně následující skupina

Nebeztebe

. Velmi sympatická parta dříve narozených hrající cosi jako autorskou etnohudbu se vyznačovala zejména velmi dobrým zvládnutím hudebních nástrojů s perlou v podobě hlasu Magdalény Fialové. Problémem byly opětovně vícehlasy. Více deklamovaný zpěv hlavního autora písni Štěpána Hulce se velmi nelibě snášel s výrazným hlasem zpěvačky a v často společných refrénech to potom vypadalo, jakoby zpívali rozdílné texty na rozličné melodie. Večerní koncert započala skupina

Passage

. Dříve spíše fyzicky než hudebně nesourodé duo se postupně rozrostlo o několik dalších muzikantů. Dva písničkáře s kytarami doplnili vedle basy ještě i saxofon a zejména ženský element v podobě hlasu Markéty Šiffelové. Passage každopádně zůstává folková. Povětšinou jímavé a táhlé melodie doprovází texty, na kterých je profil skupiny postaven. Devízou kapely jsou zejména velmi dobře zvládnuté vícehlasy, co jim chybí je výraz, který jim nedodávají ani jinak dobře zvládnuté dechy. Je to příjemný folk, který potěší a určitě neurazí, ale jenž si těžko dlouho zapamatujete. Následující skupina

Stráníci s Mirkem Ošancem

, to je již zažitý projekt českého formátu písniček amerických folkových legend Peter, Paul and Mary. Koncert v Telči byl potom ve své druhé půli ozvláštněn doprovodem folkového matadora

Jardy Matějů

, který donesl nejen banjo a další kytaru, ale i několik svých starších písniček, které si společně všichni zahráli. Folkovou legendu

Žalmana

se svým devítkovským

spolem

asi není třeba blíže představovat. Tradiční extrafolkový repertoár, extradobře zahráný, to je notný přísun extrahudebních zážitků.

Pátek, to měl být v Telči den středověké hudby, rytířů a jarmarků, avšak jeho nepřehlásitelnost dodávala dni náboj více než nesympatický. Prázdniny v Telči uvedly na Kocouří scéně **Bonsai č. 3**

Vzkřísující skupina zachovávající více než vzpomínku na písni Bonsai č. 1 byla opětovně výborná, ale pahistorické všudypřítomno dodávalo jejich vystoupení nezaviněnou pachuť, jež i více otrlým těžko přinášela plný hudební zážitek. Relativní klid na nádvoří telčského zámku rozrazila

Lucrezia Borgia

. Ala středověká muzika nebyla nevítaným hostem ve zdech historické památky, ale nijak výrazní hudebníci s ještě méně osobitým repertoárem doplatili zejména na jednotvárnost celého dne. Jinou hudební kategorií, kvalitou i obsahem, a plně osvěžující změnou po úmorné stejnosti byla skupina

Cimbal Classic

. Folkovaný folkór s osobitým hudebním přístupem a texty Dalibora Štrunce, to je výsostná dávka výrazné hudby s tváří. Výjimečně nedivadelní nocturno, to byl

Jan Řepka s Josefínou Žampovou

a jejich hudební projekt Nebe a dudy. Už jejich upoutávka na večerním koncertě hlavního nádvoří dala jasně navědomost, že Jenovo odpoutání se do dua s ženským hlasem má v sobě velký potenciál. Noční koncert potom v tomto nadějném výkřiku jen utvrzoval. Josefka má krásně barevný a výrazný hlas, který komorně folkovým skladbám dodává jemnou razanci, jež celek nakopává do osobitého projevu. Krásný večer a jedno z nejpozitivnějších překvapení celého festivalu.

Sobota, to bylo pokračující překřikování Ruží a pouze hlavní koncert na zámku, avšak s o to větší hvězdou Tommy Emmanuelem. Toho přivezl do Telče sám výborný kytarista **Stanislav Barek**, který

potom společně s

Adibem Ghali

obstarali i hudební předskok. Druhým předskokanem byl potom další výborný kytarista maďarského původu

Norbi Kovács

. Jakkoli skvěle všichni tři zahráli, nic z toho vás nemohlo připravit na následnou šou

Tommyho Emmanuela

. Výsostně zvládnutá kytara, kterou pomocí speciální úpravy a techniky využívá i jako desítky jiných nástrojů, to je základ a prim celého vystoupení i hudebního zážitku. Předvedená esence živelnosti spolu s příjemně nakřáplým bluesovým hlasem, to všechno byly nakonec artikly nezapomenutelného zážitku. Nutno podotknout, že když si nakonec všichni předskokani s Tommym Emmanuelem zahráli pospolu, byl projev ještě o to výraznější a dává tak tušit, že se skupinou výborných muzikantů v zádech musí být jeho vystoupení ještě více nezapomenutelné. Snad příště i mi odpustí Lajky a Arnošt Frauenberg, že jsem vstřebávaje neměl energii na další, tedy jejich noční vystoupení.

Neděle byl rozporuplný den. Už se chtělo a nechtělo domů, všichni byli nabuzení pýchou a unavení délkou a žel i po hudební stránce to byl den protipólů. Jedno z nejhorších vystoupení celých Prázdnin a první na Kocouří scéně, to byla skupina **Garden Party**.

Repertoárovou všehochuť, kde byste těžko hledali alespoň jeden zvládnutý nástroj, o hlasu či jejich souzvuku ani nemluvě, bych snad nedokázal pozvat ani na zahradní slavnost mého nejméně oblíbeného politika. Posun Kocouří scény až doprostřed silnice ke zdím telčského zámku, to byl obrat o více než 180 stupňů a skupina **Bara Bura**. Černooděnci na sebe více než svým oblečením dokázali strhnout pozornost svým energickým vystupováním i hudebním projevem. Balkánské rytmy slovenského uskupení, to byl výsostný zážitek strhující celé náměstí do jednoho hudebního vlnění a jedno z nejlepších vystoupení vůbec. Hlavní koncert na zámku byl dramaturgicky naplánován jako písničkářský. Nutno však říci, že neměl graduující tendenci a zvláště v pořadí druhý účinkující by šel jistě nahradit mnohem lepším interpretem. Písničkář **Karel Diepold**

byl jako předskokan ideální. Plaše působící hudebník vypovídá ve svých písních skromně o své křesťanské víře a ideálech, ale není to výpověď ani příliš osobní, ani příliš militantní. Je to snaha předat něco ze svého niterného přesvědčení, a ať už přijímáte či nepřijímáte jeho víru či hodnoty, musíte alespoň vnímat a přijmout jeho poznané. Příjemnou agitaci vystřídal

Dagmar Andrtová-Voňková

. Pro tuto hudební experimentátorku se buď musíte nekriticky nadchnout, nebo utéci. Já patřím rozhodně do skupiny druhé. I když jí jistě nelze upřít snahu či ji snad nařknout z hudební neschopnosti, její styl je na jedné straně natolik přezíravě exhibiční a na straně druhé natolik samolibě podbízivý, že ustát takový nápor chce opravdu hodně flegmatického vnímání, kterým i dle hromadných odchodů většina diváctva neoplývala. Jako písničkář z nejvyšších, v zásadě i

Třináctka není nešťastné číslo

Napsal uživatel Karel Fred Vodňanský
Neděle, 26 Zář 2010 11:16

pověstná třešnička na majestátu Prázdnin v Telči, vystoupil jako poslední toho večera

Karel Plíhal

. Žádná nepříjemná změna, pokud jste si za těch šest let zvykli na jeho elektrickou kytaru, žádný netradiční repertoár, jen mnoho krásných i hravých písní sem tam prokládaných nějakými coolplotními básničkami. Nádherný koncert a krásný závěr celého festivalu.